

בעקבות הפרוטוקול של חדר טפול נמרץ שפותח ע"י ד"ר ג'ודי גדליה ופרן יואלי (ראה בעתון שלנו מאפריל) אנו מביאים תאור מקרה קצר שכתבה ד"ר גדליה. הוא מדגים עד כמה מופלאה יכולת הריפוי כשמספקים את התנאים המתאימים – במקרה הזה המוכנות המלאה של ג'ודי "להיות שם" עם הנפגע בשיא השוק מהטראומה.

האיש שרצה להיות שוטר

ד"ר ג'ודי גדליה - מנהלת יחידה נאורופסיכולוגית
בי"ח שערי צדק

שמעון* הגיע למיון רועד אך בלי פגיעה פיזית. הרופא והאחות קראו לי למיטתו. הם הביטו בי ללא מילים במבט, שבמשך הזמן למדתי לזהותו היטב, האומר: "ד"ר גדליה, את הפסיכולוגית פה, הוא לטיפולך!"

התחלתי לדבר עם שמעון ולעזור לו לפתח את הסיפור שלו, לתת מילים לפחד ללא מילים ולנחשול של רגשות דוממים שאצר בתוכו. האירוע הטראומטי קרה כאשר שמעון וחברתו ערכו קניות. לפתע מחבל התחיל לירות ברובה אוטומטי בעוברי אורח ברחוב הסואן בירושלים. אט אט החל הספור לקרום עור וגידים ושמעון יכול היה להבין יותר את תגובתו העוצמתית ולתת משמעות למה שקרה לו. בהתחלה שאלתי שאלות פשוטות שהוא יודע היטב את התשובות להן כמו: "מה שמך, מה שם חברתך, איפה אתה עובד?". שמעון סיפר לי שהוא רוצה להיות שוטר. כל העת היו עיניו סגורות, הגוף שלו רעד ושיניו שקשקו כאילו הוא סובל מקור אימים. הוא היה עטוף בשמיכות רבות למרות שזה היה יום אביב חם ונעים.

בהתחלה השתמשתי בטיפוף דו-צדדי, על שתי כתפיו ולאחר זמן כשישב על מיטה גבוהה בחדר מיון וגופו היה בגובה כתפי תופפתי לו על גב שתי ידיו. בלי "הוראות" רבות אמרתי לו שהחזרה על סיפור האירוע תעזור לו להוציא את זה ממנו. במשך שש השעות הקרובות חזרתי אליו הלוך ושוב תוך כדי טיפול בכל הנפגעים בעקבות הפיגוע. הנה מה שהוא סיפר:

"...הייתי בתחנת האוטובוס.

פתאום 5 – 10 מטר היו יריות.

כאילו היה שם קיר ומשהו זז

משהו זז ליד הקירת המחבר ירה.

היינו בדיוק מול "רונית שטיחים".

הכנסתי אותה (את החברה) לחנות עם עוד אנשים.

הכנסתי את כולם לחנות.

יצאתי החוצה וחיפשתי מאיפה באות היריות

מעל הגגות? שאלתי. (אנשים עמדו על הגגות והוא שאל היכן היורה התחבא)

הם לא ידעו.

בינתיים הגיעו חיילים והם התחילו לירות לכיוון שלו.

התחיל קרב יריות ביניהם.

החלטתי שזה הזמן לבוא מאחוריו.

*שם בדוי

כי הוא עסוק בקרב איתם
ואני אבוא מאחוריו (הוא אמר לעצמו)
ואז הלכתי מאחורי הרחוב (לתוך הסמטה)
30-40 אנשים (היו שם).
הייתה אישה שקפצה עלי ואמרה
"תציל אותי, אני רוצה לחיות" (הוא מתחיל לבכות)
אמרתי להם שיישארו שם.
בינתיים ניסיתי להתקדם קדימה אל המחבל.
הרמתי אבנים משתלבות שהיו על המדרכה.
כמה מהן
כשהתקרבותי כבר ראיתי את המחבל
שוכב על הרצפה.
בלי לחשוב זרקתי את הפלאפון שלי על הראש שלו (הוא מסתכל עלי לראשונה ומחייך בחיוך מבווייש).
(הוא סוגר את עיניו וממשיך)
ואז האבנים.
ואז התחלתי לבעוט בו בלי הפסקה
ואז אנשים אמרו שהוא כבר מת
הם משכו אותי ממנו.
צרחתי שיהרגו אותו
הם כבר הרחיקו אותי.
הם ירו בו פעמיים בראש
כשראיתי שהוא מת
רצתי לחנות (שבה שם את חברתו כדי להוציאה מכלל סכנה)
לקחתי אותה משם.
ורצתי משם כדי להתרחק מהמקום.
מיד סיפרתי לה כל מה שקרה.
אמרתי לה שאין מה לדאוג
והלכנו לכיוון "סברו"
שם הרגשתי שאני לא יכול יותר
בקושי נשמתי
הייתה לי בחילה
הרגשתי שאני הולך להתעלף
מצאתי קיר
נשענתי על הקיר
רציתי לשבת אבל לא יכולתי להחזיק את עצמי
ונפלתי בישיבה.
האמבולנס בא ולקחו אותי ונסענו.

ג'ודי - מה היה הדבר הכי קשה?

שמעון: כשעשיתי מה שעשיתי לא חשבתי.

אבל זה קשה לראות את זה.

ג'ודי: לראות את זה?

מוח של בן אדם נשפך החוצה, אז כשבעטתי בו הרגשתי רע
למרות שהוא מחבל.

ג'ודי: מחבל?

כשהוא שכב על הרצפה

הוא הסתכל אלי

לשנייה הסתכלנו אחד על השני

הוא ידע מה הולך לקרות,

עמדתי שם עם האבן ביד שתי שניות

ואז זרקתי אותה על הראש שלו.

ככל שהשעות התקדמו הרעד לא פסק. למרות שקולו נעשה חזק יותר ושיניו הפסיקו לקשקש הרגשתי
שתגובתו לאירווע זה, כמה שהיה נורא, הייתה יותר קיצונית מהנורמה יחסית לפונים אחרים במיון אחרי
טראומה ולכן שאלתי:

ג'ודי: האם היית אי פעם במצב טראומטי אחר?

כשרתתי בלבנון.

צד"לניק

לא הכרתי אותו

אותו הדבר עם המוח שלו שנשפך החוצה.

שני קילומטר (מגבול. הוא שרת בבסיס ליד הגבול)

נקודת אסוף של חיילים צד"לניקים פצועים

הם שמו את הפצועים במטבח

זה היה המקום הכי נקי וכל הדם ...

כל הזמן יש לי את התמונה שלו (בראש), בלי רגליים, הוא ניסה לקום, הוא הסתכל לי בעיניים, הסתכל
בכולם ונפל, המוח שלו נשפך.

שש שעות לאחר קבלתו למיון שמעון, האיש שרצה להיות שוטר, שוחרר כשהוא מחייך ומדבר עם כולם.